

AMANDA BOUCHET

ATEŞLİ YÜREK

KRALSEÇEN GÜNLÜKLERİ

♦ 3. KİTAP ♦

Çeviren
Tuba Özkut

Tanıdığım en cömert yürekli insan olan annem için

BİRİNCİ BÖLÜM

“SEN DE BENİM GÖRDÜĞÜMÜ GÖRÜYOR MUSUN?”

Böyle bir şey söylendiğinde hangi normal insan başını kaldırıp bakmazdı ki? Tamam, ben de pek normal bir insan sayılmazdım ama en azından Griffin’in sorusu aklımı devasa metalik kuşlar, kykloplar ve kan içeren tatsız düşüncelerden uzaklaştırdı.

“Ben... Piers’ı görüyorum?” Griffin’in kardeşinin yanında iri, gri bir ata binen birisi daha vardı. Uzun, zayıf bedenini kaplayan alelaide binici kıyafetleri rüzgârla savruluyordu. Tuhaf, yamru yumru bir şapkası vardı. Kaşlarımı çattım. “Kaia mı?”

“Öyleyse sanrı görmüyorum.” Kocamın sesi mutlu gelmiyordu, sevdiği herkesin kendi ordusu tarafından korunması ve kalın duvarlar ardında güvende olması gerektiğini düşündüğünden, küçük kız kardeşinin erkek kılığına girerek Tarva şehrine geldiğini görmek onu fazlasıyla şaşırtmış olmalıydı.

Griffin mırıltıyla lanet okuyarak Kahverengi At’ı dörtnala sürdü. Bacaklarımla sağrılarını sıkarak Panotii’yi yönlendirdim. Yeni iyileşen kaburgalarım artan hızıma karşı çıkarak sızladı. Bir gün daha dinlenmek iyi gelirdi. Hamileliğim yüzünden son birkaç gündür her sabah yediğim ne varsa çıkarmamak da öyle.

Piers ve Kaia’nın yanına varınca dizginleri çekip durduk, atların toynakları yolun kısmen kurumuş çamurunu tabakalar hâlinde savuruyordu. Kaia atından inmeye zahmet etmeden doğ-

ruca Griffin'in kollarına atlayıp kucağına kuruluverdi. Griffin homurdanarak onu yakaladı ve kayıp yere düşmesini engelledi.

"Sen burada ne yapıyorsun?" derken resmen hırladı. "Burası sana uygun bir yer değil."

Kaia ona sıkıca tutundu, eğreti şapkası Griffin'in çenesinin altına çarpana kadar yukarı tırmandı. Kara saçlarından uzun bir tutam yerinden çıktı. Kaia kocaman bir nefes aldı ama sonra yüzü buruştu ve hıçkırıklara boğuldu.

Yüreğim acı verecek bir hızla atmaya başladı. Evde bir şey mi olmuştu?

"Sorun ne? Herkes iyi mi?" Griffin benim de kaygılarımı dile getirdi. Sözleri endişesi yüzünden sert bir tınıyla çıkıyordu. Erkek kardeşinin katı yüz ifadesini incelerken kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi.

Piers bitkin görünüyordu. *Bir de... kızgın mıydı?*

"Herkes iyi mi?" diye tekrarladı Kaia, sesi cırtlak bir şekilde yükseldikten sonra yine hıçkırıklara boğuldu. Şiddetli denilebilecek bir şekilde başındaki şapkayı itip yüzünü komple açıkta bıraktı. "Öleceğinizi sandım. Tekrar tekrar. Hepinizin." Griffin'in tuniğini parmakları arasında burarak sımsıkı tutundu. "Kan. Ateş." Başını çevirip kan çanağına dönmüş gözlerle bana baktı. "Örümcekler."

Karnımda öyle süratli bir boşluk oluştu ki orta kısımda resmen bir delik açıldı. Oyunlarda mıydı? Henüz on beş yaşında olan, korunaklı bir şekilde büyütülmüş masum Kaia Agon Oyunları'nda mıydı? Zeus ve evcil hayvanı Pegasos aşkına, *bu* nasıl olmuştu?

"Ama sonra öyle bir şey olmadı. Ölmediniz yani. Ne olursa olsun devam ettiniz. Fakat Carver, onun öldüğünü sandım. O öyle... ölü görünüyordu ki." Burnunu çekip elinin tersiyle sildi. Eli titriyordu. "Peşinden Tarva'yı ele geçirdiğinizin haberleri yayıldı ama size ulaşamadık. Yeni muhafızlarınız bizi tanımadı ve girmemize izin vermediler. *İçeri girmemize izin vermediler!*"

Kaia ellerini yumruk yapıp Griffin'in göğsüne sertçe vurdu. Sonra son söylediğini tekrar etti; korkusunu ve öfkesini yeni bir

gözyaşı dalgası yerine yumruklarına aktarıyordu. Gözyaşlarını zorlukla zapt ediyordu.

Eyerimde huzursuzca kıpırdandım. Bunu ona biz yapmıştık. Önceki Tarvalı asillere ulaşmak için oyunlarda yarışma fikri bana aitti. Benim yüzümden, Kaia'nın sevdiği herkes birçok kez katledilme tehlikesiyle yüz yüze gelmişti. Daha da kötüsü, belli ki en sonuncusuna Kaia da şahit olmuştu.

Çenesi kasılan Griffin, bakışlarını kardeşinin gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünden ayırdı. Karanlık bakışları Piers'in gözlerini buldu. "Muhafızlara bize mesaj iletmelerini söyledin mi?"

Piers başıyla onayladı, sanki ben bakılamayacak kadar berbatmışım gibi gözlerini yalnızca Griffin'in üzerinde tutuyordu. "Tabii her saat başı çeşitli mükâfatlar teklif eden yüzlerce kişi de mesaj göndermek istiyordu. Aileden olduklarını söylediler. Rüşvetler teklif ettiler." Sesindeki hoşnutsuz tonu gizlemek için çaba sarf etmedi. "Herkes Agon Oyunları'nın muhteşem galiplerini şöyle bir görmek istiyor. Tabii Tarva'nın yeni Alfa çiftini de."

Griffin'e bir bakış attım. Hızlı bakışımı yakaladı ve kaşlarını çattı. Şu anda dışarıda yalnız olmamızın ve rengi solmuş, en eski kıyafetlerimizi giymemizin sebebi, yeni ön kapılarımızda "*Elpis*" diye tezahürat eden kalabalığı atlatmanın tek yolunun kimliğimizi gizlemekten geçmesiydi. Agon Oyunları'nda takımımıza verdiğimiz ismin altında yatan anlam yayılıyor, Thalyrialılara kadim, çoğunlukla unutulmuş umudun ruhunu hatırlatıyordu: Elpis. Kötülükle dolu bir dünyada umudun önlenemez olduğu düşüncesi bulaşıcıydı. Gittikçe uzaklara yayılıyordu.

Thalyria'daki insanlar değişime bu kadar hazırsa, bunu yapmak için beni beklemiş olmalarına inanmak zordu. Ya da daha doğrusu, bu konuda bir şey yapmam için Griffin'in beni zorlamasını beklemiş olmalarına. Sanki hiçbir beklentileri yokken yalnızca bir gecede her konuda bir sürü beklenti doğmuştu. Şimdiyse o dolup taşan heyecan kapımızda kamp kurmuştu ve bir an önce çözmem gereken ne kadar çok şey olduğunun daimi ve gürültülü bir hatırlatıcısı olarak görev yapıyordu.

Biz yine de arkadan çıkmıştık.

Piers en sonunda bana baktı, sert yüz ifadesi daha da sertleşiyordu. Sanki aklımı okuyormuş gibi, “Elpis. Ne kadar da uygun,” dedi.

O zaman niye ironi yapıyorsun? Griffin’in ailesinin —*ailemin*— bir türlü hoşlanamadığım tek üyesine gözlerimi kısarak baktım. “Umuda karşı olan tek kişi sensin.”

“Ailemin ve dostlarımla kan gölünün ortasına götürülmesine karşı olan tek kişi benim!” diye bağırdı Piers.

“Ölmedik!” diye bağırarak karşılık verdim.

“Cassandra nerede?”

Yüzümdeki kan öyle hızlı çekildi ki başım döndü ve kulaklarım çınladı.

Piers’in gözleri kış donu gibi soğudu. “Bana onun seninle birlikte dövüşmek için oyunlara girdiği söylendi ama sonra arena denilen o dehşet çukurunda onun yerine Jocasta’nın, *kız kardeşimin* olduğunu gördüm.”

Ne diyeceğimi bilemiyor olsam da cevap vermek için ağzımı açtım. Bu mesele benim sorumluluğumdaydı, tıpkı Cassandra gibi. Fakat ben garip kelimelerle dolu bir cümleye girişmeden Griffin araya girdi, sesi dengeli ve güçlüydü.

“Cassandra gece vakti izinsiz bir keşif yapmak için bize ayrılan odalardan ayrıldı. O kararı kendi başına verdi ve bu da daha oyunlar bile başlamadan canına mal oldu. Cat’in hatası değildi.”

Piers’in rengi attı, yüzünün rengi dizginleri sımsıkı kavrayan parmak boğumlarıyla aynı renge dönüşüyordu. Hasta gibi görünüyordu, o âna kadar Cassandra’nın hâlâ hayatta olduğunu umduğunu, hatta belki de buna inandığını fark ettim. Bizimle birlikte Tarva Kalesi’nde, yüksek duvarların ve biraz fazla istekli muhafızların ardında güvende olabilirdi bir ihtimal.

Fakat öyle değildi. Zaferlerimizin hiçbirini görmemişti. Ne vahşi Agon Oyunları’nı kazandığımızı ne de Tarva’yı başarıyla ele geçirdiğimizi görebilmişti ve bu benim hatamdı. En azından kısmen öyleydi. Onu Kitros’a ve arenaya getiren şey benim tur-

nuvaya girme planımdı. Griffin'e ve bana inandığı için, davamız uğruna, yeni bir Thalyria uğruna savaşmak için gelmişti ve bu, yola düştüğümüzden beri verdiğimiz ilk kayıptı.

Piers gözlerini Griffin'den yavaşça ayırdı. Koyu gri gözleri bana odaklandı ve çeliğe sürten çakmaktaşı gibi kıvılcımlar saçtı.

Göğsüme çöken suçluluk hissi nefes almamı zorlaştırdı. "Üzgünüm. O çok iyi biriydi."

Bu basmakalıp lafı söylediğim anda boğazımdan içeri geri tıkmak istedim. Piers'ın solgun yanaklarında iki parlak nokta belirdi, sanırım o da sözlerimi boğazımdan içeri tıkmak istiyordu. Yumruklarıyla. Onu suçlayamazdım.

Piers'ın yüzündeki kaslar seğirdi, beni azarlama isteğini zorlukla bastırdığını düşünüyordum. Kendini tutmaya çabaladığı belliydi, yine de atını hareketlendirip rahatsız edecek kadar yakınıma geldi. En sonunda konuştuğunda sesi öyle gergin ve kısıktı ki bir yanardağın lav püskürtmeden önceki o ilk ürpertici sarsıntılarını andırıyordu.

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım, *Cat*. Ben orada yokken ve buna engel olmam mümkün değilken, komutayı devrettiğim ikinci kumandanımı aldın, onun ölümüne sebep oldun ve sonra da ekibindeki deneyimli bir askerin yerine tamamen eğitimsiz kız kardeşimi dövüştürdün, öyle mi?"

Yutkundum. *Tanrılar aşkına, ben de kendimden nefret ederdim. "Jocasta arenada başının çaresine baktı."*

"O arenaya hiç çıkmamalıydı!"

"Eğer Cassandra kışının üstünde otursaydı kardeşin arenada olmazdı!" *Kahretsin! Bu dediğimi de geri almak istiyorum.*

Piers'ın burun delikleri öfkeyle genişledi. "Kardeşimin hayatını tehlikeye atmanın suçunu ölü bir kadına mı yüklüyorsun?"

"Kardeşin kendi gönüllü oldu," diye cevap verdim dişlerimi sıkarak. "Katılmak için altı kişi olmamız gerekiyordu. Jacosta cesur ve güçlüydü."

"Eğer son turda Carver araya girmemiş olsaydı kardeşim şimdi

ölüydü. Günlerce Carver'ın onu kurtarmak için öldüğünü düşündük."

Yürek sızısı ve korkuyla dolu acı anılar karnıma yumruk yiyormuşum gibi art arda çarpıp neredeyse nefesimi kesti. Ölüme öyle yakındı ki. Eğer Selena korkutucu derecede güçlü ve eşi benzeri olmayan bir şifacı olmasaydı Carver'ı ölümün kıyısından asla alamazdık.

Piers dizginlerini bıraktı ve yumruk yaptığı ellerini sertçe bacaklarına sürttü. Elleri büyük ve güçlüydü ama beni korkutmuyordu. Bazen içinden geleni yapıp bana vurmasını diliyordum. Böylece sonrasında ben de ne kadar düşmanca davranabileceğimi ona gösterebilirdim.

"Senin imkânsız, delice planın yüzünden üç kardeşimi kaybedebilirdim," dedi.

Kaşlarım havaya kalktı. "İmkânsız mı? İşe yaradı. Galipler olarak Tarvalı asillerle resmî bir görüşmemiz oldu. Kendi evlerinde." Artık bizim evimizdi, zorlukla kazanılmıştı ama uzun ve kanlı bir savaş verilmeden ve yalnızca bir avuç can yitirerek. Yalnızca iki kayıptan dolayı pişmanlık duyacaktım: Kendi hayatı pahasına, beni ve doğmamış çocuğumu koruyan kâhin prenses Appoline ve Cassandra.

"Eğer kale kapısında haberleri duymamış olsaydım kardeşimin öldüğünü sanacaktım!" dedi köpürerek.

Kayıbı ve hissettiği endişe için gerçekten üzgündüm ama benim de öfkem kabarmaya başlıyordu. Neyi başardığımızı fark etmiyor muydu? Ne kadar hayatı kurtardığımızı? Neleri kazandığımızı?

"Eve haber yolladık." Griffin'in fazlasıyla dengeli sesi duruma dikkatli yaklaşmak gerektiği anlamına geliyordu. Kaia hâlâ kucağındaydı, sırtında duran parmakları gergince kasıldı. "Eğer *ikiniz de* olmanız gereken yerde olsaydınız iyi olduğumuzu çoktan öğrenmiş olurdunuz. Ayrıca Cassandra kararlarını kendisi verdi. Jocasta da öyle. Hatta işin aslı, Carver da öyle."

"Sen de izin verdin! Her kısmına. Cat size zıplayın dese hepiniz hiç düşünmeden ölüme yürürsünüz!"

Griffin'in yüzü öfkeden karardı. Kendine zorlukla hâkim olduğunu söyleyebilirdim, ki o benden çok daha tahammüllü bir insandı. Şahsen kafam bir gayzere dönmüş de birazdan kulaklarımdan buharlar fışkıracakmış gibi hissediyordum. Piers'in korumacı ve kızgın olmasını anlıyordum, buna hakkı da vardı ama bu, askerini kaybetmesinden, hatta Jocasta'nın oyunlarda yarışmasından öte bir şeydi. Benden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Başta Griffin'in arzularını desteklemediğim ve kendimi kör gibi onun kollarına atmadığım için sevmiyordu beni, şimdi de galiba onu desteklediğim için. Ya da kendimi abisinin kollarına attığım için miydi? Griffin'in Thalyria için tasarladığı büyük planın ayrılmaz bir parçası, hayır, *kilit noktasıydım* ama bu bile onun için yeterli değildi. Ya da belki de çok fazla geliyordu.

Tanrılar aşkına! Konu Piers olunca kazanamam!

Kaia, Griffin'in göğsünden uzaklaştı, kalan gözyaşlarını da silerek doğruldu. Yüzünde kırmızı kırmızı lekeler vardı. "Ama öldüler." Altdudağını bembeyaz olana kadar sertçe ısırdı. Başını eğip sessizce ekledi, "Cassandra dışında."

Piers irkildi. Ben de öyle. Sonra Piers'in gözleri öyle şiddetli bir öfkeyle parladı ki fiziksel bir darbe yemişim gibi hissettim. "Sen kız kardeşimi bir katile dönüştürdün."

İçimde büyüyen öfkeyle çenemi hafifçe havaya diktim. "Kardeşin kendini bir savaşıya dönüştürdü. Gurur duymalısın."

"Asıl sen utanmalısın," diye bağırarak karşılık verdi Piers. "Masum insanları kendi savaşına alet ediyorsun."

Benim savaşım mı? Karşı çıkmak için ağzımı açtım çünkü böyle bir şeye nasıl olur da cevap vermezdim? Fakat belli ki duydukları Griffin'e yetmişti.

"Karımla ve Alfa'nla konuşuyorsun," dedi. "İki diyarın kraliçesiyle. Jocasta büyük bir cesaret gösterdi. Cassandra hiçbir şey zorlanmadı. Gelmek kendi tercihiydi, binlerce can yerine *bir* can yitirdik. Ordumuza bizzat alımlar yapan kişi olarak büyük resmi görmeli ve arkadaşının fedakârlığına kesinlikle saygı göstermelisin."

“Ordunu toplayan kişi olarak kendimi işe yaramaz hissediyorum. Orduya ihtiyacın bile yok,” dedi kızgınlıkla. Sanki hayatının işini tek başına baltalamışım gibi bana dik dik bakıyordu.

“Olacak,” diyerek karşı çıktı Griffin. “Büyük bir ordu gücü olmadan Fisa’yı alamayız.”

“Fisa.” Piers alayla güldü. “Yani tüm bunlar Cat ve annesiyle ilgili? Karının aile kavgasını bitirmek için mi bütün Thalyria’yı savaşa sürükleyeceksin? Karının gücü açlığını beslemek için?”

Ağzım açık kaldı. Her sözünden asit fışkırıyordu ve bunların hiçbirini ben başlatmamış olsam da Piers her şeyi benden biliyordu. Griffin ve her şeye müdahil olan birkaç tanrı beni bu yola sokmasaydı hâlâ sirkte fal bakıyor olurdum, arada sırada akrobatların yerine bakar, geçmişimle ilgili yalanlar söyler, geleceğimi görmezden gelir ve zalim bir zorba olan annemden olabildiğince uzakta yaşardım.

“Bunun aile kavgasıyla veya herhangi birinin gücü açlığıyla alakası yok,” diye cevap verdi Griffin sertçe. “Bunu sen de gayet iyi biliyorsun.”

Piers, Griffin’le göz göze gelmedi. Onun yerine birbirimize dik dik baktık. Söyleyecek çok şeyim vardı ama çenemi kapalı tutmayı başardım. İşleri daha da kötüleştirmek istemiyordum.

Kaia kayarak Griffin’le aramıza, yere indi. Ona daha fazla alan sağlamak için Panotii’yi birkaç adım gerilettim. Geri çekiliyordum gibi görünmeden Piers’la arama biraz mesafe koymama da yaradı bu. Çünkü geri falan çekilmiyordum.

“Neden buraya yalnız başınıza çıktınız?” Kaia, Beta ekibinin kalanının yoldan aşağı dörtnele gelmesini bekliyormuş gibi etrafına bakındı.

Alfa ekibi?

Yok. Buna asla alışamayacaktım.

“Diğerleri nerede?” diye sordu.

Griffin, “Kaledeler,” diye cevap verdi. “İyiler. Cat’in arkadaşı Selena Batı Yolu’na gidip bir bakmamızı söyledi.”

Griffin’le bakiştık. Belli ki Selena’nın söylediği şeyi bulmuştuk.

Kaia ışık saçarak, “Batı Yolu’nda biz vardık,” dedi. “Piers en sonunda pes etmişti. Sinta’ya geri dönüyorduk ama geri dönüp bir daha denemesi için onu ikna ettim. İçimde bir... his vardı.” Yüzünü buruşturdu, son birkaç haftada güneşte kalmaktan iyice çoğalan çilleri büzüşüp birleşti.

His mi? Görü gibi mi? Yoksa tanrılardan birinden gelen bir şey mi?

Griffin’in zarar veren büyülere karşı bağıışıklığı, Carver’ın kılıç konusundaki inanılmaz yeteneği ve Kaia’nın “hisleri” varken bu ailenin başından beri inandığım gibi Hoi Polloi olup olmadığını merak etmeden yapamadım. Bazen büyü bir çeşit sezgi olarak kendini gösterirdi ve içgüdüleri genelde tam on ikiden vururdu.

Kaia’nın yanında attan indim, doğru düzgün hareket etmemiş olmama rağmen kendimi kaskatı, ağır ve nefes nefese hissediyordum. Tüm bunlar şu anda kalıcı bir durum gibi geliyordu bana. Birkaç gün önce şiddetli kasmalarla birlikte başlamıştı.

“Sen doğru olanı yaptın,” dedim. “Her zaman içindeki sesi dinlemelisin.” Kolumu Kaia’nın beline dolayıp sıkarak normal bir sevgi gösterisine yeltendim. Sanırım iyi gitti.

Griffin atından inip yanımızda durdu, ellerini beline dayadı ve çattığı kaşlarının altından Kaia’ya sert bir bakış attı. Kaia ânında yerinde kıpırdanmaya başladı. Onu cesaretlendirmek için yine sıktım ve kolumu indirip geriye çekildim.

“Peki *sen* burada tam olarak ne yapıyorsun?” diye sordu Griffin, kardeşine gözlerini kısarak bakıyordu. “*Tanrılar adına*, neden Agon Oyunları’ndaydın?”

Griffin, Kaia’nın babası olacak yaştaydı ve bir o kadar da otoriterdi. Kaia bana yaklaşıp başını eğdi, beklendiği gibi gözü korkmuş ve belli ki dilini yutmuştu.

Piers gergince, “Beni takip etmiş,” diyerek atından indi. “Sinta Kalesi’nden nasıl çıktığını bilmiyorum, şu üstündekileri giymişti ve bir de atı vardı ve Kitros’a yaklaştığımda peşimde olduğunu fark ettim.”

Becerikli kız. Kolunu dürtüp hafifçe gülümsedim. Piers'a sırlarını söylememesi de çok iyiydi.

Kaia hızlıca sırtarak karşılık verdi, başı hâlâ eğikti.

Eğer Piers ters bakışlarla beni öldürebilecek olsaydı bunu yapmaktan çekinmezdi. Griffin de mutlu görünmüyordu ama ben kardeşini kolumla dürtüp gülümsediğim için mi yoksa Kaia yollarda yalnız başına zaman geçirdiği için miydi bilmiyordum.

"Onu geri götürecektim yoktu," diye gönülsüzce açıkladı Piers, "o yüzden yanıma aldım."

"Kahrolası Agon Oyunları'na mı getirdin? Aklından ne geçiyordu?!" diye patladı Griffin.

"Oyunların nasıl olduğunu bilmiyordum!"

Alaylı bir ses çıkardım, Piers tekrar deneyecek kadar aklıselimdi.

"O kadar olabildiğini bilmiyordum. Hayal ettiğimden çok daha korkunç ve vahşiceydi."

Ona inanamayarak baktım, korku ve acının hatırası hâlâ hem zihnimde hem de kaslarımdaydı. *Korkunç ve vahşice* ifadeleri olanları tanımlamanın yanına bile yaklaşıyordu.

Piers bakışlarını yine bana çevirdi. "Tabii bir de Tarva Kalesi'ne yaptığınız galibiyet ziyareti var. Senin için iyi gitti, değil mi?"

Piers'ın sözlerinde yine art niyetli bir tını vardı, sanki tehlikeli düşman kraliyetiyle yüzleşmek ve Tarva'yı ele geçirmek sadece benim hevesimi tatmin etmek için girişilmiş bir işmiş gibi konuşuyordu.

Kollarımı kavuşturdum, bunu uzanıp onu tokatlamamak için yapmıştım biraz da. "İşe yaramamış olmasını ve hepimizin ölmesini mi tercih ederdin?"

Çenesini sertçe sıkınca bir taraftaki kasları seğirdi. "Ben öyle demedim."

"Sadece ima ettin."

Başını iki yana salladı, yüz hatları bir kez daha öfkeyle gerildi. "Bunu yapmanın başka, daha az tehlikeli yolları vardı."

"Ne gibi? Galen Tarva'nın karşısına bizzat çıkmak yerine isim-

lerini, yüzlerini bilmediğimiz askerleri mi yollasaydık? Yerde onları bütün olarak yutacak bir yarık açardı, taht odasında bana tam olarak bunu yapmaya çalıştı. Kim feda edilebilir öyleyse? Tanımadığın birisi mi?" Piers'a artık tiksintiyle bakıyordum. "Ne lidermişsin ama."

"Cat..." Griffin'in sesinde bir uyarı tınısı vardı, bana geri adım atmamı söylüyordu. Anlıyordum. Askerlerin bu yolda önemli bir rolü vardı ve bunu unutmamalıydım. Griffin orduların neler yapabildiğini biliyordu. Onları yönetmişti.

"Liderlik mantık çerçevesinde bilgece kararlar vermektir," diyerek kızdı Piers.

"Liderlik gerçekten *liderlik etmektir*, emirler yağdırıp arkada kalırken diğer insanları kalkan olarak kullanmak değil."

Piers'ın gözleri aleni bir şaşkınlıkla irileşti. *Hah!*

Griffin kolumu dirseğimin üzerinden kavrayıp hafifçe sıktı. "Piers benimle yan yana savaştı. *Bizimle.*" Biz derken Carver, Kato ve Flynn'i kastediordu. Arkadaşlarımı. Ekibimi. "Arkada kalmak diye bir şey yoktu."

Eleştirel ses tonuna içlerimle olsam da gözümle görmediğim için tam mânâsıyla bilmediğim bir konuyu daha fazla uzatmadım.

Kaşlarımı hafifçe çatarak kolumu Griffin'den kurtardım. "Piers'ın devriye nöbeti yaptığını biliyorum. Savaşabildiğini biliyorum." Benden alıp alabileceği özür bu kadardı.

"Tarva'yı nasıl elinde tutmayı planlıyorsun?" diye sordu Piers. "Bir krallığı elinde tutmak onu ele geçirmekten çok farklı."

Bana soracak olursan zor kısmı zaten hallettik.

"Kurduğun ordu işe yarayabilir." İşte. Bir ödün daha verdim.

Gerçi sesimden sızan alaycılığı duydum. Griffin de duydu. Bana sert bir bakış attı, muhtemelen düşmanca tavrımı onaylamıyordu.

Neredeyse gözlerimi devirecektim. Eğer Piers kardeşi olmasaydı, benimle konuşma şekli yüzünden Griffin şimdiye kadar onu döve döve bayılmıştı.

Griffin'in hatırına daha rahat bir ses tonuyla konuşmayı de-

nedim. “Dürüst olayım mı? Bütün Tarvalıların kale kapısında tezahüratlar yaptığı düşünülürse bunun büyük bir mesele olacağını sanmıyorum. Ayrıca son Alfaları toplu katliamlar yapan bir megalomandı, yani daha kötüsünü yapmak epey zor.”

Piers kuru bir kahkaha attı. Benim daha kötüsü olduğumu mu düşünüyordu? *Lütfen ama*. Galen Tarva sırf anneme bir mesaj yollamak için kendi arka bahçesi sayılan bir mahalleyi tamamen yerin dibine sokmuştu. Onu öyle bir korkutmuştu ki, annem kendisini rahat bırakması karşılığında benim eşsiz yeteneklerimi –ve beni– ona sunmuştu. Tırlatmış bir canavar diğerinden korkuyorsa... Şey, bu pek çok şeyi açıklıyordu.

Piers derin bir nefes aldı, içine çektiği uzun nefesle göğüs kafesi genişledi. Arduvaz rengi gözleri benimkilerle buluştu. “Seninle bir dakikalığına konuşabilir miyim? Yalnız.”

İhtiyatlı olma güdüsü omurgamdan yukarı tırmanıp kollarıma doğru inerek bıçak attığım elimin seğirmesine sebep oldu. Griffin’e bir bakış attım. Alnı kırılsa da başıyla onayladı, Piers’in isteği onu pek endişelendirmişe benzemiyordu. Piers’in bana Griffin’in ve Kaia’nın önünde söyleyemeyeceği ne vardı hiç bilmiyordum. Onların varlığının Piers’ı durdurduğu söylenemezdi.

“Pekâlâ.” Gönülsüz kabulümle birlikte, kendimi savunmak için kullanabileceğim büyülerin hızlı bir hesabını istemsizce yaptım; hiç yoktu. Agon Oyunları sırasında çaldığım büyü, sonrasındaki yaralarım ve yorgunluğum yüzünden kaybolmuştu. Yalanları saptayabildiğimi ve görünmez olabildiğimi Piers zaten biliyordu, yani bir anda ortadan kaybolmam onu şaşırtmazdı bile.

Kullanılacak somut silahlar her zaman vardı. Bıçaklarım ve bir kılıcım vardı ama Piers ne kadar sinir bozucu olursa olsun, kardeşini bıçaklamamın Griffin’i memnun edeceğinden şüpheliydim. İhanet ve arkadan bıçaklamak yakışık almazdı. En azından onun ailesinde öyleydi.

İKİNCİ BÖLÜM

PIERS BENİ YOLDAN ELLİ ADIM ÖTEYE YÖNLENDİRDİ. Mesafe bana aşırı geldi ama ben kimdim ki? Daha önce onunla özel bir tartışmaya hiç girmemiştim. Ben taşların ve çalılıarın etrafından dolanmak zorunda kalırken Piers uzun bacaklarıyla üzerlerinden atlayabiliyordu. Engabeli arazi nefesimi kesti; daha bir hafta öncesine kadar hissetmediğim ve muhtemelen henüz ufak bir fasulye kadar olan Eleni bebeğin nasıl olup da birdenbire bu kadar ağırlaştığını merak ettim.

Dışarı çıktığı zaman onu azarlamak zorunda kalacaktım. Nazikçe. Belki. Belki de hiç öyle bir şey yapmazdım, bilmiyordum.

“Yeterince uzaklaştık, Piers.” Ters bir ses tonu takınarak nefesimin kesildiğini gizlemeye çalıştım. “Ne istiyorsun?”

“Bırak artık,” dedi sadece. “Burada dur.”

“Burada mı durayım?” Ayaklarıma baktım.

Kasti aptallığımdan rahatsız olarak kaşlarını çatı. “İki krallığın var. Başka birisi ölmeden dur. *Senin* önemseydiğin birisi ölmeden.”

Bu belden aşağıydı. Hem de fazla sert vurmuştu. “Bu yaşananları planlayan ben değilim. Bu doğrudan Olympos’tan geliyor.”

“Tanrılar bütün Thalyria’yı *senin* yönetmen gerektiğine mi karar verdi?” Alaycılık. Yine.

“Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?” *Ben yapabileceğimi düşünüyor muyum peki?* Seçim şansım yoktu aslında. Artık yoktu.

“Senin fevri bir benmerkezci olduğunu düşünüyorum, Griffin sana nasıl katlanıyor hiç bilmiyorum.”

“Ayyy, utançtan kıpkırmızı oldum.” Elimle kendimi yelpazeledim çünkü ihtiyacım vardı. Karnımdaki Küçük Fasulye beni içeriden ısıtıyordu sanki. “Ben de senden hoşlanıyorum.”

Piers’in suratı buruşup çekici bir adama göre oldukça itici bir hâl aldı. Yani en azından fiziksel olarak çekici bir adamdı. “Sen inanılmazsın.”

Omzumu silktim. “Özelsem ben ne yapayım?”

Yüzü daha da buruştu. “Bir anlığına dur ve ne yaptığını düşün. Thalyria’yı sonu gelmeyen bir savaşa sürükleyebilirsin. Nesiller boyu sürebilir. Gerçekten mirasının bu olmasını mı istiyorsun?”

“Zaten nesillerdir sürüyor. Bunun için beni suçlayan saçmalıktan da öte.”

“Benim hayatım boyunca gördüğüm tüm savaşları sen ve Griffin başlattınız.”

Aslında hepsi Griffin’in işiydi. Bir orduyla Sinta’yı ele geçirmişti. Mücadeleye girmiş ve kazanmıştı. Sonra da birlikte kan, ter ve acıyla Tarva’yı almıştık.

“Çünkü henüz bir Güç Dalaşı görmedin de ondan. Krallıkların arasında süren savaşların bundan geri kalır yanı yok,” diyerek dikkatini çektim. “Yağmalamalar. Hırsızlıklar. İstismar. Asırlardır kalıcı bir huzur yok.”

“Olabilirdi, en azından Sinta için.”

Başımı iki yana salladım. “Bütün kaynaklarımız Acantha Tarva’nın tükenmek bilmeyen yılanlarıyla Sinta’yı istila etmek üzere olduğunu söyledi, İpotaneler olmadan onu durduramadık.”

“Kapana kısırmak için hayatlarınızı riske attığınız ve sonra hiç kullanmadığınız İpotaneler. Şimdi hiç sebep yokken sınırlarımızda at insanlar var çünkü daha kimse saldırmadan bir adım ötesine geçtin.”

“Hayattaki amaç da bu değil midir?” diye sordum. “İnsanlar genelde, ‘Aferin! Geri adım attın,’ demezler. Tarva tehdidinin ica-

bına baktık ve bu arada bir de krallık kazandık. Sırtımızı sıvazlamak yerine neden pislik yaptığını hiç anlamıyorum.”

Piers’in kötü bakışları bambaşka bir hâl aldı. “Ordu henüz yeterince eğitilmiş ve birikimli değil ama bir işgali caydırarak kadar büyük. Sense ailemin güvenliğini riske attığın düşüncesizce bir planı harekete geçirdin. Ondan önce de varsayımsal bir tahminle Cassandra’nın hayatını takas ettin.”

Benim için kocam ve ekibimden daha önemli bir şey yoktu, eğer Piers Cassandra’nın ölümünü bir kez daha yüzüme çarpacak olursa yemin ediyorum ben de ona bir şey çarpacaktım.

“Oyunları izlediğine göre,” dedim sıkıtiğim dişlerimin arasından, “kanla bedel ödeyen tek kişinin o olmadığını biliyorsundur.”

“Ölen tek kişi o.” Piers’in kızgın bakışları beni resmen ikiye bölüyordu. “Sen bunu durdurabilirdin.”

Yavaş, derin bir nefes aldım, ani dürtülerimi kontrol altında tutmak için mücadele ediyordum. “Şu an konumuz ne gerçekten? Ailen mi? Thalyria mı? Yoksa derdin benimle mi? Sen seçimlerimi desteklemediğin hâlde diğerlerinin desteklemesiyle mi?” Ofladım. “Bir şey seç ve ona bağlı kal. Ya da anlaşılmadığımız konusunda anlaşalım. Bütün günümü sana ayıramam.”

Gözlerini kıstı. “Kraliçelik etmekle fazla mı meşgulsün?”

“Aslına bakarsan evet. Ben bir kraliçe değilim. Tek kraliçeyim.” Ellerimi salladım. “Yapılacak çok şey var.”

“Fisa’yı işgal etmek gibi mi?”

Düşmanca ses tonu sinirimi bozmaya başlıyordu ve sabrımın sınırsız olduğu da söylenemezdi. Küçük Fasulye ortaya çıkmadan önce yapmam gereken işler vardı.

“Başka şeylerin yanı sıra evet,” diye cevap verdim kuru kuru. Burada durmuş, aslında istemediğim bir şeyi savunuyordum. An-nemi sonsuza kadar görmeyecek olsam bile bu yine de istediğimden erken olurdu. “Bizimle misin, karşımızda mısın?” En nihayetinde, gerçekten önemli olan tek şey buydu.

Piers tamamen kaskatı kesildi. “Ben asla aileme karşı olmam.”

Kralseçen büyüm dağılayan bir sıcaklık patlamasıyla can buldu. Kelimelerindeki ayrımı hissettim, gerçek bana tıpkı bir yalanın çarpacağı kadar sertçe çarptı. Piers’a göre ben ailesinin parçası değildim.

Başından beri hiç anlaşılamadığım birinden gelse bile, böyle net bir şekilde ayrı tutulmak canımı yaktı.

“Griffin üç krallığı birleştirmek istiyor. Bu *onun* fikriydi. Biliyorsun ki onu bana yollayan Poseidon’dur. Zeus, Hades, Athena ve Artemis bir şekilde bize yardım etti. Bize arka çıktılar ve istediğimiz tek şey Thalyria’yı yeniden yaşanmaya değer bir yer hâline getirmek. Krallığın bölünmesinden ve Alfaların açgözlü, çıldırması varlıklara dönüşmesinden önceki hâline. Bana karşı olmak demek, Griffin’e ve başarmayı umduğu her şeye karşı olmak demektir.” Piers’ı inceleyip kendisinde o çok gurur duyduğu mantık ve zekâ kırıntılarına dair bir işaret aradım. “Bunu görüyor olmalısın.”

“Öyleyse neden tacı sana giydirdi? Neden gücü kendi eline almak yerine senin ellerine teslim ediyor?”

Açık olmak gerekirse bunu yapmamış olmasını isterdim. Griffin bunu biliyordu. Yakın olduğumuz herkes de öyle – sanırım. Fakat Moiraların öylece çekip gitmeyeceğini zor yoldan öğrenmiştim. Peşinizi bırakmaz ve sizi kışınızdaki ısırlırlardı. Kader görmezden gelebileceğiniz bir şey değildi ve benim durumumda, Griffin görmezden gelmediğinden emin olmuştu.

Buz Düzlekleri’nde yaşadıklarımızı Griffin’in ailesine anlatırken Piers orada değildi. Ona anlatmış olmalıydılar ama ben yine de tekrarladım. “Artemis bize benim Köken olduğumu söyledi. Esas itibarıyla, yeni başlangıç olduğumu söyledi. Bu da biz ne inşa edersek –umut ediyorum ki insanların kraliyet ailesinden korkarak yaşamadığı birleşmiş bir Thalyria’dır– bunun benimle başlayacağı anlamına geliyor. Fakat Griffin’le birlikte hüküm süreceğiz. Elbette öyle yapacağız.”

“Ta ki sen bütün gücü kendi ellerinde tutmak istediğine karar verene kadar.”

Tam anlamıyla afallayarak ona baktım. Piers kör müydü, sağır

mıydı? “Ben ne zaman öyle bir şey istediğim izlenimini verdim sana?”

“Senin kanında var bu,” dedi dümdüz bir sesle. “Kendine engel olamayacaksın.”

“Ah, ne adil.” Ellerimi havaya kaldırdım. “O zaman baban katilse sanırım senin de katil olduğunu varsaymalıyım, öyle mi?”

Gözlerini kıstı. “Sen bir katilsin.”

Öfkeden ağzım açık kaldı. “Ben annem *değilim*.”

“Henüz değilsin. Ama yine de bir katilsin.”

Bu fikre tamamıyla ikna olmuştu. Büyüm çok nadir durumlar hariç eskiden yalnızca yalanları saptardı. Gerçek benim için çoğunlukla yalanın olmayışydı. Ancak Griffin’le tanıştığımдан beri büyüm gerçekten güçlü, içten gelen dürüstlikle de alev alev yanabiliyordu. Şu anda kemiklerimdeki yangın bana Piers’ın her kelimesinde ciddi olduğunu söylüyordu.

“Ben sadece kendimi savunmak için öldürdüm. Ya da diğerlerini savunmak için,” dedim göğsümde beliren düğüme rağmen. “Sen savaşa katıldın. Bunun benim yaptığımdan ne farkı var?”

“Seni oyunlarda gördüm. O eğlencesine öldürmektir.”

“Oraya eğlence için gitmedik. Ya da şan şöret için.” Duygularım, özellikle de öfke dizginleri iyice ele geçiriyordu ve sakın kalmak büyük bir çaba gerektiriyordu. “Kendimizden başka kimseyi tehlikeye atmadan Galen ve Akantha Tarva’yla yüzleşme fırsatını kazanmak umuduyla gittik. Arenada elimizden geldiğince kişiyi sağ bıraktık, hatta yaratıkları bile. Agon Oyunları’nda yüzyıllardır bu kadar kişi sağ kalmamıştı.”

Piers alayla güldü. “Ah, evet. *Elpis*. Unutmuşum.”

Buraya kadardı. Hiddet kanımı kaynama noktasına getirdi ve eğer gözümü gerçekten kan bürüyebilseydi bürürdü. “Seni yeterince dinledim. Eve dön. Yardım etme. İstersen tarafsız ol, sadece benim yoluma çıkma.”

“*Senin* yolun mu?” Piers sesindeki o küçümseme bir gemiyi batıracak kadar yoğundu. “Görüyor musun? Şimdiden başlıyor.”

Onu yumruklama dürtüsü beni iyice sarstı. Ellerimi yumruk yaptım ama topuğumun üzerinde döndüm ve pişman olacağım bir şey yapmadan önce uzaklaştım.

Griffin ve Kaia'nın yanına geri dönerken, "Kahrolası kibirli piç kurusu," diye homurdandım. Fiziksel şiddete doğru çekilmek benim için doğal ve kolay olan yoldu, Piers'ı yumruklayıp bir güzel benzetme ihtiyacıyla bütün bedenim neredeyse titriyordu. Kendimi kontrol etmeye ve daha iyi alışkanlıklar edinmeye çalışıyordum ama Piers bunu zorlaştırıyordu.

Aniden arkamdan uzanıp bileğimi yakaladı ve beni çekip durdurdu. Arkamı dönerken boştaki elimle ona yumruk atmamak için kendimi zor zaptettim. Hırlarcasına dişlerimi gösterdim ve yumruğumu savurmamak için bacağıma sımsıkı tutmak zorunda kaldım. Başta, ne söylediğini tam olarak duyamayacak kadar öfkeyle doluydum ama sonra bunun bir ilahi olduğunu ve sözlerin tanıdık olduğunu fark ettim.

Hayır! Dehşet birden içimi doldurdu ve öfkemin yerini korku aldı. Bu kadim sözleri daha önce Buz Düzlükleri'nde de duymuştum. Ama orada kurallar farklıydı. Buradaysa...

"Dur!" diye haykırıırken bileğimi elinden kurtarmaya uğraşıyordum. "Ne yaptığını bilmiyorsun!"

Piers daha hızlı, daha yüksek sesle konuşmaya başladı. O bir Hoi Polloi'ydi ama bu önemli değildi. Bunu yapmak için Magoi olmasına gerek yoktu.

Taş gibi soğuk olan gözleri kararlılıkla parıldadı ve yumruğumu serbest bırakıp onu boğazından yumruklamaya çalıştım. Ona vurdum ama çenesini kapatmaya yetecek kadar sert değildi. Sonraki sözleri hırıltılıydı ama ilahinin akışını bozacak kadar belirsiz değildi. Yeni, daha tehlikeli bir tekrara başlayarak hepimizi korkunç bir tehlikeye daha da yaklaştırdı.

Tuttuğu bileğimi sertçe çekip onu kendime yaklaştırdım ve ayağımı kasığına indirdim. Daha doğrusu denedim. Hızlı davranıp döndü. Darbem kalçasına denk geldi, ayağım ve ayak bileğimdeki kemikler sarsıldı. Piers doğru düzgün kıpırdamadı bile,

darbeyi Griffin'in yapacağı şekilde karşıladı. İlahiyi söylemeye devam etti.

"Cat!" Griffin yoldan adımı haykırdı. Panik artıyor, kalp atışlarımı iki katına çıkarıyordu. Buraya gelip bunu göremezdi.

Duruşumu değiştirdim, Piers'in karnına hızlı ve güçlü bir diz darbesi indirmeyi denedim. Boştaki elini indirip koluyla beni engelleyerek dengemi bozdu. Ben kendimi toparlayamadan beni kendi etrafımda çevirdi ve çekip göğsüne dayayarak hareketimi kısıtladı.

"Cat!"

Başımı kaldırıp baktığımda Griffin'in ölümcül bir hızla bana doğru koştuğunu gördüm. Piers kollarını gövdeme dolayıp sıktı ve parmaklarımın ucuna gelene kadar beni havaya kaldırdı. Avantajım ortadan kalktı, düşündüğümde çok daha kalın ve çok daha güçlü olan kaslarının altında ezilen göğsüm yüzünden zorlukla nefes alabiliyordum. Bıçaklarıma uzandım ama Piers'in kollarının üstünden uzanmam gerekiyordu ve parmaklarım bıçakların sapına zor değiyordu. Bu hâldeyken onları kemerimden çıkarmamın imkânı yoktu.

"İlahi söylemeyi kes!" Kollarını tırmalayıp tırnaklarımı derisine geçirdim. Kollarının üstünden akan kan ellerimi kapladı. "Çok geç değil."

Eski kelimeler hızlı ve kısık bir sesle kulaklarımda gümbürdüyordu. Çizmemin topuğuyla incik kemiğine vurdum ama Piers beni, tekmeleyen ayaklarımı ve tırmalayan tırnaklarımı dikkate almadı. Yeni bir tekrara başladı.

Bir parçam, onunla mücadele ederken tüm gücümü kullanmadığımı biliyordu. Griffin'in ailesine duyduğum saygı ve sevgi beni durduruyordu. Piers duracaktı. Bu sadece beni korkutmak, geri çekilmemi sağlamak içindi. *Öyleydi, değil mi?*

Kafamı çenesine geçirdim. İlahisi duraksadı ama sadece bir anlığına ve ben yıldızları gördüm.

Griffin artık neredeyse yanıımızdaydı, yüzünde mutlak bir hiddet vardı. Kaia da ondan uzakta değildi.

“Kaç!” Ona bağırdım. “Kaia’yı da al ve kaç!”

Hissettiğim paniği sesime yansıtmış olmalıyım ki bir an tereddüt etti. Yavaşladı, neredeyse vahşilemiş gözleri kız kardeşiyle benim aramda gidip geliyordu.

“Onu buradan götür!” diye bağırdım son nefesimde.

Piers’in tutuşu acı verecek kadar sıkılaştı, beni de beraberinde sürükleyerek onlardan uzaklaşmaya başladı. Ahmaklığı bırakma emaresi göstermeyince bizim güvenliğimizi onunkinin önüne koymak zorunda kaldım. Tereddüt etmeyi bıraktım ve onu kesinlikle – muhtemelen sonsuza kadar– susturacak yıldırımımı çekmeye çalıştım.

Hiçbir şey olmadı. Yıldırım yoktu. Kıvılcım bile yoktu. Kanımdaki Olympos büyüsünün kendine ait bir akı vardı ve bir kez daha beni yüzüstü bırakıyordu. Damarlarımda buz gibi bir dehşet akıntısıyla birlikte yalnızca panik geziyordu.

“Cat’i hemen bırak.” Griffin’in emri kısıp ve hiddet yüklüydü. Çılgına dönmüş gibi çıkıyordu.

Yeni bir korku dalgasına kapıldım. *Neden kimse beni dinlemiyor? Kaç dediğimde kaçacaksın!*

Piers beni geriye doğru sürüklemeye devam etti. Bir adım. İki. Ciğerlerimi eziyordu. Nefes almak için mücadele ediyordum.

“Ne söyleyip duruyorsun sen?” Griffin bize doğru gelmeye devam ediyordu ama Kaia’yı geride tutmak için bir elini de geriye doğru uzatmıştı. “Neler oluyor?”

İçimdeki yıldırıma ulaşmak için yine beyhude bir çabaya giriştim. Neler olduğunu tam anlamıyla anlamıyor olsa da Griffin’in yüz ifadesine bakınca beni özgür bırakmak için kardeşiyle canla başla savaşacağını biliyordum.

En sonunda son çare olarak Piers’in kollarında öfkeyle çırpındım ve deli gibi çılgılık attım. Çılgılığım Griffin’i olduğu yerde durdurdu ve Piers’ı da tutuşunu gevşettirecek kadar şaşırtmışa benziyordu. Kaburgalarımın üzerindeki baskının azaldığını hissedince kıvrınmayı kestim ve kendimi bıraktım. Bütün ağırlığımı vermem dengesini bozdu. Çömeldim ve sonra koşmaya başladım, Griffin ile Kaia’ya *koşmaları* için bağıryordum.

Tanrılara şükürler olsun ki arkalarını dönüp sorgulamadan koşmaya başladılar, benim de fazla arkalarında olmadığımı biliyorlardı. Hızlıydım ama Griffin ve Kaia çabucak beni geride bıraktılar. Griffin arkasına bakıp tereddüde düştü, elimi deli gibi sallayarak devam etmesini işaret ettim. Arkama bakmadım ve karnımın alt tarafı kasılıp kaslarım taşa dönüşüyormuş gibi hissettir-se bile yavaşlamadım. Piers peşimden geliyordu ve onun da ailesinin kalanı kadar hızlı olduğunu tahmin ediyordum. Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koştum, ayaklarım âdeta uçuyor ve göğsüm yanıyordu.

Yolu tam yarıladığım sırada Piers sırtıma çarptı. Her şey yamuldu, mide bulandıran bir saniye için havada kaldım ve sonra kemikleri sarsan bir gümbürtüyle ikimiz birlikte yere yapıştık. Kafamı zorlukla havada tuttum ve toprağın üzerinde kayarken çıplak kollarım avuçlarımdan dirseklerime kadar yüzüldü. Piers tam üstümde kaldı, korku dolu bir ses çıkardım, daha kötülerini atlatmış olsa da küçük Eleni'nin düşme ihtimali ödümü patlattı.

Griffin yine adımı haykırdı, içimdeki tüm korumacı içgüdüler ayaklandı. *Geri dönme!*

Benden tarafa gelen ayak sesleri gök gürültüsü gibiydi. Piers bir Kentaur kadar ağır ve sağlamdı. Beni sert toprağa doğru bastırırken nasıl beceriyorsa hâlâ ilahiyi söylemeye devam ediyordu. İçimde kalan azıcık havayı da korku ele geçirdi. Neredeyse bitirmişti ve bunun olmasına izin veremezdim. Griffin ve Kaia fazla yakındı.

Dirseğimin tekini kurtarıp vahşice savurdum, son tekrarının son kelimesinde Piers'ın homurdanmasına sebep olacak bir yere geçirdim. Kaderlerimizi sonsuza kadar mühürledi. *Ares.*

Az önce Savaş Tanrısı'nı çağırmıştı.